توراه أور • الباراشات ויחי • مامار 3

אסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתונו

«يربط جحشه بالكرمة، وابن أتانه بالكرمة المختارة»

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق

LikuteiTorah.com

الباراشا الحاسيدية

/likuteitorah.com/ar/torah-ohr/vayechi/3

1 **אסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתונו. כבס ביין לבושו וגו'.**

«يربط جحشه بالكرمة، وابن أتانه بالكرمة المختارة؛ غسل ثوبه بالخمر»، إلخ.

הנה מקרא זה נאמר לימות המשיח דקאי אדלעיל מני' [מיניה] **לא יסור שבט מיהודה וגו'. עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים ואז יהיה גם אסרי לגפן עירה:**

والآن، تُقال هذه الآية في شأن أيام **משיח** (Moshiach)، إذ إنها متصلة بما قبلها: «لن يزول الصولجان من يهوذا»، إلخ، «حتى يأتي شيلوه (**שילה**)، وإليه يكون اجتماع الشعوب»؛ وعندئذ يكون أيضًا «يربط جحشه بالكرمة».

2 **וביאור הענין הנה אמרז"ל** [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] **אין בין עולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד בלבד**

بيان الأمر: قال حكماؤنا، **ז"ל**: «لا فرق بين هذا العالم وأيام **משיח** (Moshiach)، إلا الخضوع وحده».

כי ימות המשיח אינו עוה"ב [עולם הבא] **שלאחר התחיה. שזהו מתן שכרן של צדיקים. אבל ימות המשיח הוא בבחי' היום לעשותם ולא לקבל שכרן.**

فأيام **משיח** ليست العالم الآتي بعد القيامة، وهو [وقت] منح الصدّيقين ثوابهم. بل إن أيام **משיח** هي في مرتبة «اليوم للعمل بها»، لا لتلقّي ثوابهم.

3 **ועיקר היום לעשותם ותכלית השלימות של המעשה יהיה בימות המשיח.**

والأساس [في تحقيق] «اليوم للعمل بها»، وكمال العمل في غايته، سيكونان في أيام **משיח** (Moshiach).

וכמו שהיה עיקר עבודת האדם בג"ע [בגן עדן] **לעבדה ולשמרה. לעבדה זו מצות עשה. ולשמרה זו מצות ל"ת** [לא תעשה]**. שהי'** [שהיה] **אז בחי' היום לעשותם בתכלית השלימות אלא שאח"כ ויגרש את האדם וגו'.**

وكذلك كان جوهر خدمة آدم في جنة عدن أن «يعمل فيها ويحرسها»: «ليعمل فيها» — أي الوصايا الإيجابية؛ و«يحرسها» — أي النواهي. إذ كان آنذاك مستوى أو جانب (**בחינה**, bechinah) من «اليوم للعمل بها» في غاية الكمال؛ غير أن الأمر انتهى بعد ذلك إلى «فطرد الإنسان»، إلخ.

ואח"כ נכנסו אבותינו לארץ ג"כ בשביל קיום מעשה המצות שכמה מצות התלוים בארץ דוקא כמעט ארבע הידות

وبعد ذلك دخل آباؤنا الأرض أيضًا من أجل أداء **מצות** بالفعل، إذ إن كثيرًا من **מצות** تتوقف على الأرض تحديدًا، ويكاد عددها يبلغ أربعة أخماس [منها].

ואחר כך גלו משם ולא נתקיימו בידם עד ימות המשיח שיהיה במהרה בימינו שאז יהי׳ [יהיה] בחי׳ היום לעשותם בתכלית השלימות.

وبعد ذلك نُفوا منها، ولم تُؤدَّ [مצוות] بأيديهم إلى أن تأتي أيام **משיח**، عسى أن يأتي سريعًا في أيامنا؛ إذ سيكون حينئذ **בחינה** «اليوم للعمل بها» في غاية الكمال.

4 **והנה אנו אומרים ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו וכו׳ כמצות רצונך כו׳. שעיקר המעשה היא עבודת הקרבנות שאין אנו יכולים לקיים בגלות אלא שבגלות נתקנה התפלה כנגד הקרבנות. ועדיין אין זה כמצות רצונך ממש:**

والآن نقول: «وهناك سنقدّم أمامك قرابيننا الواجبة، إلخ، وفقًا لأمر مشيئتك»، إلخ. فالعمل الأساسي هو عبادة القرابين، التي لا نستطيع أداءها في المنفى؛ بل شُرعت الصلاة في المنفى لتكون مقابلةً للقرابين. ومع ذلك، فهذا ليس بعدُ «وفقًا لأمر مشيئتك» حقًّا.

5 **ולהבין זה דלכאורה התפלה במעלה העליונה יותר מהקרבנות שהתפלה היא נשיאת נפש האדם בספור שבחיו של מקום ברוך שאמר והיה העולם וכל הללויה וכו׳ עד שמגיע לואהבת בכל נפשך כו׳**

لفهم هذا: يبدو للوهلة الأولى أن الصلاة أرفع منزلة من القرابين، إذ إن الصلاة هي ارتقاء نفس الإنسان حين يسرد تسابيح **ה׳**: «مبارك هو الذي قال فكان العالم»، وجميع مزامير **הללויה** (Halleluyah) [المزامير]، إلخ، إلى أن يبلغ «وأحبب... بكل نفسك»، إلخ.

משא״כ הקרבנות הוא בנפש בהמה וביום השבת שני כבשים.

أما القرابين، فعلى العكس، فتكون بنفس الحيوان: «وفي يوم **שבת** (Shabbos)، حملان».

ולמה יהיו הקרבנות במעלה העליונה כל כך שיקראו כמצות רצונך ושזה יהי׳ [יהיה] תכלית השלימות של ימות המשיח יותר מהתפלה שבגלות.

فلماذا تكون القرابين رفيعة المنزلة إلى هذا الحد، حتى تُسمّى «وفق أمر إرادتك»، ويكون ذلك الكمال الأسمى لأيام **משיח** (Moshiach)، أكثر من صلاة المنفى؟

הנה כתיב גפן ממצרים תסיע. שכנ״י [שכנסת ישראל] נמשלו לגפן שגדלים בה ענבי׳ שמהם יוצא היין ע״י דריכה בגת.

والآن، ورد: «نقلت كرمة من مصر»، لأن جماعة إسرائيل شُبّهت بكرمة تنمو عليها عناقيد العنب، ويخرج منها النبيذ بالدوس في المعصرة.

6 **והנה עיקר היין המשובח יוצא מהענבי׳** [מהענבים] **הסמוכי׳ לקרקע כמו שאמרו לגבי נסכים לא היו מביאין מן הדליות אלא מן הרגליות ששם יוצא יין משובח יותר.**

وأما أجود الخمر فيأتي أساسًا من العنب القريب من الأرض، كما قال [الحكماء] بشأن سكائب القرابين: لم يكونوا يأتون [بالخمر] من الكروم المسنودة إلى التعريشات (**דליות**, daliyos)، بل من الكروم المنخفضة (**רגליות**, ragliyos)، لأن أجود الخمر يأتي من هناك.

והנה היין נתחלק לכמה מינים יש יין המשמח ויש יין המשכר יש יין אדום ויש יין לבן וכך ככל המשל הזה נמשלו כנס״י [כנסת ישראל] **שיש בהם אהבה מסותרת למקום כו׳.**

وأما الخمر فتتنوع إلى أصناف عدة: فمنها خمر تفرّح، ومنها خمر تسكر؛ ومنها خمر حمراء، ومنها خمر بيضاء. وهكذا، في كل تفصيل من هذا التشبيه، شُبّهت جماعة إسرائيل [بالخمر]، إذ يكنّون في داخلهم محبة خفية لِـ**ה׳**، إلخ.

7 **וכדי להוציאה מהעלם אל הגלוי צריך להיות בבחי׳ רגליות דהיינו להיות בחי׳ נפשי כעפר לכל תהיה.**

ولكي يُخرجها من الخفاء إلى الظهور، ينبغي أن يكون في مستوى أو جانب (**בחינה**, bechinah) «الكروم القريبة من الأرض» (**רגליות**, ragliyos)، أي أن يكون في **בחינה** «لتكن نفسي كالتراب للجميع».

וגם דריכה בגת להיות לב נשבר ונדכה וע״י זה יוצא היין הוא בחי׳ האהבה מסותרת שהיתה בהעלם

وكذلك الدوس في معصرة الخمر: أن يكون القلب منكسرًا مسحوقًا. وبذلك يخرج الخمر، وهو جانب المحبة المستترة (**בחינה**) التي كانت خافية.

כי על יין אמרו נכנס יין יצא סוד והיינו לפי שהיין היה ג״כ מתחלה בהעלם בענבים ואח״כ נתגלה ויצא לחוץ.

فقد قالوا عن الخمر: «دخل الخمر، خرج السرّ». وذلك لأن الخمر أيضًا كانت مستترة في البداية داخل العنب، ثم ظهرت وخرجت إلى الخارج.

8 **והנה באהבה יש ב׳ בחי׳. יש מתפעל להיות שמחת ה׳ בלבו היא בחינת יין המשמח ובחי׳ יין לבן מבחי׳ חמר חיוורין עתיק כו׳.**

أمّا في المحبة، فهناك مستويان. فهناك من ينفعل حتى يمتلئ قلبه بالفرح بـ<bdi lang="he">**ה׳**؛ وهذا هو مستوى «الخمر الذي يفرح» ومستوى الخمر الأبيض، المنبثق من مستوى «الخمر الأبيض القديم» (**חמר חיוורין עתיק**، chamar chivaryan atik)، إلخ.

ויש מתפעל להיות לו מרירות הלב מפני היותו ממארי דחושבנא מכל מחשבותיו ודבוריו ומעשיו אשר לא להי׳ המה ולצעוק אל ה׳ ולדבקה בו הוא בחי׳ יין אדום ויין המשכר וכו׳.

وهناك من ينفعل حتى يشعر بمرارة القلب، لأنه من «أصحاب المحاسبة» (**ממארי דחושבנא**، marei d'chushbana؛ أي الذين يحاسبون أنفسهم) عن جميع أفكاره وأقواله وأفعاله التي ليست لأجل **ה׳**، و[يندفع] إلى أن يصرخ إلى **ה׳** ويلتصق به؛ وهذا هو مستوى الخمر الأحمر والخمر المُسكِر، إلخ.

9 **והנה אנו אומרים בשבת וינוחו בו ישראל מקדשי שמך. ולכאורה אינו מובן הלא הוא ית׳ מאליו קדוש וכתיב כי קדוש אני וקדושתי למעלה מקדושתכם.**

والآن نقول في السبت (**שבת**, Shabbos): «وليسترح فيه إسرائيل، الذين يقدّسون اسمك». ويبدو أن هذا غير مفهوم: أليس هو، تعالى، مقدّسًا بذاته؟ وقد كُتب: «فإني قدوس»، و«قداستي فوق قداستكم».

ואיך יהיה תלוי קדושתו ית׳ בישראל דייקא שיקראו הם המקדישים שמו. אך הענין דהנה אנו אומרים אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה.

فكيف إذن تتوقف قداسته، تعالى، على إسرائيل تحديدًا، حتى يُدعَوا هم مقدِّسي اسمه؟ لكن حقيقة الأمر هي أننا نقول: «أنت قدوس، واسمك قدوس، والمقدّسون يسبّحونك كل يوم، سِلاه (**סלה**, selah)».

פי׳ קדושים בכל יום כו׳ כמאמר המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית שבכל יום ויום מתהווה מאין ליש כל מעשה בראשית.

ومعنى «المقدّسون... كل يوم»، إلخ، هو كما في القول: «الذي يجدّد بصلاحه كل يوم على الدوام عمل الخليقة»: ففي كل يوم، يومًا بعد يوم، يأتي عمل الخليقة كله إلى الوجود من العدم.

10 **וכשהם משיגים כל יום התהוותם וחיותם מבחי׳ קדוש ומובדל כי עליו ית׳ נאמר אדון הנפלאות פי׳ למעלה מעלה מבחי׳ נפלאות כמ״ש עושה פלא.**

وحين يدركون كل يوم أن نشأتهم وقوة حياتهم آتيتان من مرتبة المقدّس والمنفصل، إذ قيل عنه سبحانه: «سيّد العجائب»، أي إنه يعلو، علوًّا بعيدًا جدًا، مرتبة العجائب، كما هو مكتوب: «يصنع عجبًا» (**עושה פלא**، oseh fele).

שבחי׳ הפלא הוא כעשיה גשמיות אצלו ית׳. כי ענין הפלא היא פליאת ההתהוו׳ יש מאין

فمرتبة العجب، بالنسبة إليه سبحانه، كالفعل المادي (**עשיה**, Asiyah)، لأن معنى العجب هو كون النشوء أمرًا عجيبًا: أن يوجد شيء من لا شيء.

וראשית ההתהוו' הוא בחכמה כמ"ש והחכמה מאין תמצא.

وبداية النشوء تكون في الحكمة (Chochmah ,**חכמה**)، كما هو مكتوب: «والحكمة تُوجَد من العدم» (ayin ,**אין**).

11 **וכתיב כולם בחכמה עשית שהחכמה נחשבת אצלו כעשיה גשמית שהיא בחי' סוף דרגין משכל ודבור ומחשבה ומעשה וכך החכמה נחשבת אצלו שהוא ית' למעלה מן החכמה ומרומם עד אין קץ.**

وكُتب: «صنعتَ الجميع بالحكمة (Chochmah ,**חכמה**)»، لأن الحكمة تُعَدّ عنده كالفعل المادي (asiyah ,**עשיה**)، وهو آخر مراتب العقل والكلام والفكر والعمل. وكذلك تُعَدّ الحكمة عنده كذلك، إذ إنّه، تبارك وتعالى، فوق الحكمة ومتعالٍ بلا نهاية.

ולכן הם יהללוך סלה תמיד בעילוי אחר עילוי בלי הפסק וכל זה בבחי' ושמך קדוש כי הודו של שמו על ארץ ושמים.

ولذلك «يسبّحونك سلاه (selah ,**סלה**)» باستمرار، [صاعدين] من علوّ إلى علوّ من دون انقطاع. وكل هذا في مستوى «واسمك قدوس»، لأن بهاء اسمه «فوق الأرض والسماء».

כמ"ש כי ביה ה' צור עולמים פי' בי"ה הוא שמו הוי"ה כי הו"ה היא ג"כ י"ה שהוי"ו מושך היו"ד כו'.

كما كُتب: «لأنّ **ה'** كوّن العوالم بـ **יה** (Yah)». أي إنّ «بـ **יה**» هو اسم **ה'** (**הוי'** / **שם הוי'**, Havayah)، لأنّ الحروف **הו"ה** (heh-vav-heh) هي أيضًا **י"ה** (yud-heh)، إذ يمدّ حرف الواو (**וי"ו**, vav) حرف الياء (**יו"ד**, yud)، إلخ.

12 **וביו"ד נברא העוה"ב** [העולם הבא] **כנ"ל היינו עלמין סתימין דלא אתגליין עין לא ראתה אלהים זולתך**

وبحرف الياء (**יו"ד**, yud) خُلق العالم الآتي، كما ذُكر أعلاه؛ أي العوالم الخفية (**עלמין סתימין**, almin sesimin) التي لا تنكشف: «ما رأت عينٌ، يا **ה'**، سواك».

ובה"א [ובאות ה"א] **נברא עוה"ז היינו עלמין דאתגליין מה שהוא מושג ונתפס בהשגת הנבראים**

وبحرف الهاء (**ה"א**, heh) خُلق هذا العالم؛ أي العوالم المكشوفة (**עלמין דאתגליין**, almin d'isgalyan): ما تدركه الكائنات المخلوقة وتستوعبه.

ואפי׳ [ואפילו] **ג״ע** [גן עדן] **העליון נק׳ עלמא דאתגליי׳ לגבי בחי׳ זו שהוא שם שהרי צדיקי׳** [צדיקים] **נהנים כו׳ אלא שלגבי עוה״ז השפל הגשמי נק׳ עוה״ב** [עולם הבא] **ג״ע** [גן עדן] **העליון. אבל לגבי עולמות עליוני׳** [עליונים] **נקרא בשם עוה״ז ועלמא דאתגליא מאחר שיש שם הנאה ותענוג הנשמות**

وحتى جنة عدن العليا تُسمّى «عالماً مكشوفاً» (**עלמא דאתגליי׳**, alma d'isgalya) بالقياس إلى هذا المستوى، لأنها المكان الذي «ينعم فيه الأبرار»، إلخ؛ وإنما تُسمّى جنة عدن العليا «العالم الآتي» بالقياس إلى هذا العالم المادي المنخفض. أما بالقياس إلى العوالم العليا فتُسمّى «هذا العالم» و«العالم المكشوف»، لأن الأرواح هناك تنعم وتلتذّ.

משא״כ בחי׳ עלמין סתימין הוא מה שאינו מושג ונתפס כלל עין לא ראתה וכו׳ וכל בחי׳ הללו הם מבחינת שמו והודו של שמו כו׳.

أما مستوى العوالم الخفية فهو ما لا يمكن إدراكه أو استيعابه إطلاقاً: «ما رأت عينٌ»، إلخ. وجميع هذه المستويات إنما هي من مستوى اسمه وبهاء اسمه، إلخ.

אבל בא״ס ב״ה עצמו לא שייך כלל זה שהוא קדוש ומובדל מגדר עלמין לגמרי ולא שייך אפילו בחי׳ עלמין סתימין כו׳ ובחינת עלמין סתימין הם כעשיות גשמיות אצלו ית׳.

أما اللامتناهي (**אין סוף**, Ein Sof) نفسه، تبارك هو، فلا ينطبق عليه هذا إطلاقاً، لأنه مقدّس ومنفصل كلياً عن مقولة العوالم، ولا ينطبق عليه حتى مستوى العوالم الخفية، إلخ. ومستوى العوالم الخفية بالنسبة إليه أشبه بأفعال الصنع المادية، تبارك هو.

13 **וכמאמר אדון הנפלאות. וכמ״ש עושה פלא. ומה שקדושים בכל יום יהללוך סלה הוא בבחי׳ ושמך קדוש בלבד והיינו כי משם נמשך קדושתם ומהללים להתכלל ולהבטל במקורם.**

كما جاء في القول: «سيّد العجائب»، وكما هو مكتوب: «صانع العجب». أما قول «المقدّسون يسبّحونك كل يوم، سِلاه (**סלה**, selah)» فلا يتجاوز مستوى «واسمك قدوس»؛ أي إن قداستهم تُستمدّ من هناك، وهم يسبّحون كي يندمجوا في مصدرهم ويبلغوا إبطال الذات فيه.

אבל ישראל הם מקדשי שמך כי הנה באתעדל״ת [באתערותא דלתתא] **תלוי אתעדל״ע** [אתערותא דלעילא] **להיות התלבשות א״ס ב״ה בחכמה וחסד להחיות ולהוות עלמין סתימין ועלמין דאתגליין והיינו אק״ב** [אשר קדשנו במצותיו] **ממש הקב״ה מניח תפילין כו׳.**

أما إسرائيل فهم الذين «يقدّسون اسمك»، لأن حصول استثارة من الأعلى (isarusa dileila ,**אתערותא דלעילא**) يتوقف على استثارة من الأسفل (isarusa dilesata ,**אתערותא דלתתא**): أن يكون اللامتناهي (Ein Sof ,**אין סוף**)، **ב״ה**، متلبّسًا بالحكمة (Chochmah ,**חכמה**) والإحسان (Chesed ,**חסד**)، ليمنح الحياة للعوالم المستترة والعوالم المتجلّية ويوجدها. وهذا هو قول «الذي قدّسنا بوصاياه» حرفيًا: «**קב״ה** (kudsha brich hu ,**קודשא בריך הוא**) يرتدي علب الصلاة الجلدية (**תפילין**, tefillin)»، إلخ.

14 **וע״י הנחת תפלין למטה מתעורר קדושה העליונ׳ שלמעל׳** [שלמעלה] **להיות שורה ומתלבש בתוך עלמין. וקדושה זו היא מבחי׳ אוא״ס** [אור אין סוף] **ב״ה בעצמו ובכבודו שלמעלה מגדר עלמין**

ومن خلال وضع **תפלין** (tefillin) في الأسفل، تُستثار القداسة العلوية لتستقرّ وتتلبّس داخل العوالم. وهذه القداسة من مستوى النور اللانهائي (Or Ein Sof ,**אור אין סוף**)، في ذاته ومجده، وهو فوق حدود العوالم.

בחי׳ אתה קדוש שהוא אדון הנפלאות למעלה מעלה מבחינת פליאות חכמה שמאין תמצא כי המצות הן הן רצונו ית׳ ובחי׳ מדרגת הרצון הוא הגבה למעלה מאד מבחי׳ חכמה.

[إنه] مستوى «أنت قدوس»، وهو «سيد العجائب»، ويعلو علوّاً بعيداً جداً على مستوى عجائب الحكمة (Chochmah ,**חכמה**)، التي «تُوجَد من العدم»؛ فالوصايا (mitzvos ,**מצות**) هي عين إرادته (ratzon ,**רצון**)، وهو مبارك، ومستوى **רצון** عالٍ جداً، وأرفع بكثير من مستوى **חכמה**.

15 **ולכן הם מקדישי׳ ומרוממים שמך שבהם ועל ידם נתעלה בחי׳ שמו בקדושת אור א״ס ב״ה עצמו.**

لذلك يقدّسون اسمك ويرفعونه، لأن مرتبة اسمه ترتقي فيهم وبواسطتهم إلى قداسة النور اللانهائي (Or Ein Sof ,**אור אין סוף**)، المبارك هو، ذاته.

וזהו יפה שעה אחת בתשובה ומע״ט [ומעשים טובים] **בעוה״ז מכל חיי עוה״ב** [עולם הבא] **שהם מבחינת שמו ית׳ בלבד. אבל ע״י המע״ט** [המעשים טובים] **ממשיכים קדושת אור א״ס ב״ה בעצמו כנ״ל:**

وهذا هو [معنى] قولهم: «ساعة واحدة من التوبة (teshuvah ,**תשובה**) والأعمال الصالحة في هذا العالم خير من كل حياة العالم الآتي»، إذ إن الحياة في العالم الآتي لا تستمد إلا من مرتبة اسمه، تبارك هو؛ أما بالأعمال الصالحة فيُنزِل المرء قداسة النور اللانهائي، المبارك هو، ذاته، كما تقدّم.

16 והנה מן המצות נעשה לבושים לנפש כמ״ש בזוהר ע״פ ואברהם זקן בא בימים באינון יומין עילאין דאינון לבושין כנ״ל.

ومن الوصايا (**מצות**، mitzvos) تُصنع ألبسة للنفس، كما ورد في الزوهار (**זהר**) في شرح الآية: «وكان إبراهيم (**אברהם**) قد شاخ وأتى إلى الأيام»: «أي بتلك الأيام العلوية التي هي ألبسة»، كما ذُكر أعلاه.

והיינו לפי שע״י המצות ממשיך אור מקיף מבחי׳ סובב כל עלמין לכן נעשה לבוש לנשמתו שתהיה נפשו צרורה בצרור החיים את ה׳ וכו׳.

وذلك لأن المرء يُنزِل بواسطة الوصايا نورا محيطا (**אור מקיף**، Or Makif) من مستوى النور المحيط بجميع العوالم (**סובב כל עלמין**، sovev kol almin)؛ ولذلك يصير لباسا لنفسه، لكي تكون نفسه «مربوطة في رباط الحياة مع اسم **ה׳** (Havayah)»، إلخ.

אך הנה אמרו אפילו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון ומ״מ אין ממשיכין כלום. אלא הענין הוא שהמשכת קדושה העליונה הוא ע״י שמחה של מצוה דוקא וכדכתיב תחת אשר לא עבדת את ה׳ אלקיך בשמחה.

لكن [الحكماء] قالوا إن حتى عصاة إسرائيل مملوءون بالوصايا مثل الرمانة، ومع ذلك لا يستجلبون شيئا إلى أسفل. بل إن الأمر هو أن استجلاب القداسة العليا لا يكون إلا بفرح أداء وصية (**מצוה**، mitzvah) على وجه التحديد، كما ورد: «لأنك لم تخدم **ה׳ אלקיך** بفرح».

17 והשמחה היא מצד התבוננות מזה עצמו איך שהמצות הם בחינת אור א״ס ב״ה עצמו בחי׳ אדון הנפלאות וכו׳.

وينبع الفرح من التأمل في هذا الأمر نفسه: كيف أن الوصايا (**מצות**, mitzvos) هي مستوى النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof) نفسه، تبارك وتعالى، مستوى «سيد العجائب» وما إلى ذلك.

ולזה ישמח לבו בקיום המצות אשר קדשנו במצותיו ממש והוא בחי׳ חמר חוורייןעתיק שהוא בחי׳ ענג העליון להתענג על ה׳ ממש.

لذلك يفرح قلبه بأداء **מצות**، [لأنه] «قدّسنا بوصاياه» حرفيًا. وهذا هو مستوى «الخمر الأبيض العتيق» (**חמר חוורייןעתיק**, chamar chivaryan atik)، وهو مستوى اللذة العليا: أن يتلذذ المرء بـ**ה׳** حقًّا.

אך צריך לעורר מתחלה בנפשו בחי' יין אדום ויין המשכר שהוא בחי' גבורות קדושות כדי לאתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא שאז יתענגו על ה' בתענוג המשכת אוא"ס [אור אין סוף] **ב"ה**

لكن عليه أولًا أن يثير في نفسه مستوى الخمر الأحمر والخمر المسكر، وهو مستوى قوى الشدة المقدسة (**גבורות**, gevuros)، لكي يحوّل الظلمة إلى نور والمرارة إلى حلاوة؛ فعندئذ يتلذذون بـ**ה'** بلذة إنزال **אור אין סוף**، تبارك وتعالى.

כי התענוג הוא שייך אחר מילוי הרצון שכשנתמלא רצונו וחפצו מה שהיה חושק ומתאוה אז יתענג

فاللذة إنما تتصل بتحقق الإرادة: فعندما تتحقق إرادته ورغبته، أي ما كان يتوق إليه ويتطلع إليه، عندئذ يتلذذ،

משא"כ אם לא היה לו תשוקה כ"כ [כל כך] **אין התענוג אצלו כ"כ** [כל כך] **גם בהיות אצלו הדבר ההוא ולכן צריך לעורר תחלה בחינת גבורות על הירידה אשר רחוק מה' בתכלית.**

أما إذا لم يكن شوقه عظيمًا إلى هذا الحد، فلا تكون لذته عظيمة كذلك، حتى حين يكون ذلك الشيء في حوزته. ولذلك ينبغي للمرء أولًا أن يثير مستوى **גבורות** إزاء الهبوط، [إذ] هو بعيد عن **ה'** إلى أقصى غاية.

18 **ובפרט כאשר יהי'** [יהיה] **ממארי דחושבנא מן המעשים ודבורים והמחשבות אשר לא לה' המה. וישוב אל ה' וירחמהו וכמאמר אלהי עולם ברחמיך הרבים כו' וכמ"ש במ"א**

وخاصةً حين يكون من «أصحاب المحاسبة» على الأعمال والأقوال والأفكار التي ليست لأجل **ה'**. «وليرجع إلى **ה'** فيرحمه»، وكما جاء في القول: «يا **ה'** الأزليّ، برحماتك الغزيرة»، إلخ، كما بُيّن في موضع آخر.

ואזי תהי' [תהיה] **שמחת הנפש בקיום המצות ביתר שאת כי כל שתגדל התשוק'** [התשוקה] **והצמאון מחמת ריחוק מקום מצד הגוף כך תגדל שמחת הנפש מצד המשכ' אוא"ס** [אור אין סוף] **ב"ה בקיום המצות והתענגו על ה' במילוי רצונה וחפצה**

وحينئذٍ يكون سرور النفس بأداء الوصايا (**מצות**, mitzvos) أعظم رفعةً؛ فكلما ازداد الشوق والظمأ بسبب البعد الذي يتسبب فيه الجسد، ازداد سرور النفس من إنزال النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، تبارك هو، عند أداء الوصايا، و[من] تلذذها بـ **ה'** عند تحقق إرادتها ومبتغاها.

וז"ש [וזהו שכתוב] **זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חייתני וכמאמר כי הם חיינו ואורך ימינו כו' ואין לערב שמחת הנפש בעצבון הגוף וכו'.**

وهذا هو [معنى] ما كُتب: «هذا عزائي في بؤسي، لأن كلمتك أحيتني»، وكما جاء في القول: «فإنها حياتنا وطول أيامنا»، إلخ. ولا ينبغي مزج سرور النفس بحزن الجسد، إلخ.

אך כדי להוציא בחי׳ יין הנ״ל צריך לשית עצות בנפשו להיות בבחינת ונפשי כעפר לכל תהיה מן הרגליות וכו׳. ועל ידי דריכה ברגלים בגת שהיא בחינת לב נשבר ונדכה כו׳.

لكن لإبراز مستوى أو جانب (bechinah ,**בחינה**) الخمر المذكور آنفًا، ينبغي للمرء أن يتدبّر في نفسه ويهيئها لتكون في منزلة «ولتكن نفسي كالتراب للجميع»، [كما في الخمر] من الكروم المنخفضة (ragliyos ,**רגליות**)، إلخ. ومن خلال الدوس بالأقدام في المعصرة، أي **בחינה** القلب المنكسر والمسحوق، إلخ.

19 **והנה כנגד ב׳ בחינות יין הנ״ל כך נמשך ב׳ בחינת לבושין. וזהו כבס ביין לבושו שיהיו לבושי המצות מכובסים עד״מ כמו בגד המכובס מן הלכלוך כך הנה אפי׳** [אפילו] **פושעי ישראל מלאים מצות כו׳.**

وهكذا، مقابل مستويَي الخمر المذكورين آنفًا، ينزل مستويان من الألبسة. وهذا [هو معنى] «غسل ثوبه بالخمر»: أن تُغسل ألبسة الوصايا (mitzvos ,**מצות**)، على سبيل التشبيه، كما يُغسل الثوب من الأوساخ. وكذلك، حتى إن خطأة إسرائيل ممتلئون بالوصايا، إلخ.

20 **ואעפ״כ** [ואף על פי כן] **את פושעי׳** [פושעים] **נמנו שלבושי המצות שלהם הם מלובשי׳** [מלובשים] **בלבושים צואים שלהם משא״כ ע״י בחי׳ יין ושמחה של מצוה נעשה בחי׳ כבוס לבוש והתפשטות מלבושי׳** [מלבושיה / מלבושים] **שבנוגה להתענג על ה׳ לבדו.**

ومع ذلك، عُدّوا «مع المذنبين»، لأن ألبسة الوصايا (mitzvos ,**מצות**) الخاصة بهم مكسوّة بألبستهم الملوّثة. أمّا من خلال مستوى أو جانب (bechinah ,**בחינה**) النبيذ والفرح بالوصية (mitzvah ,**מצוה**)، فيتحقق جانب غسل اللباس (**בחינה**) والتجرّد من الألبسة الموجودة في مجال امتزاج الخير والشر (Nogah ,**נוגה**)، للتلذذ بـ**ה׳** وحده.

וע״י בחי׳ דם ענבים הוא בחי׳ יין אדום שהוא ענין התגברות הנפש לאהפכא חשוכא לנהורא והמרירות על ריחוקו מאור פני ה׳ ונק׳ דם לפי שצריך יגיעת הנפש ויגיעת בשר בנפשו דמו.

ومن خلال مستوى «دم العنب»، وهو مستوى النبيذ الأحمر (**בחינה**)، أي تغلّب النفس [على نفسها] لتحويل الظلمة إلى نور، والمرارة من بُعدها عن نور وجه **ה׳**. ويُسمّى «دماً» لأنه يتطلب كدح النفس وكدح الجسد، وبذل النفس والدم.

אך מ״מ נק׳ דם ענבים בחי׳ יין שצ״ל ע״י בחי׳ שמחה שהיא בחי׳ התבוננות מצד גדולת ה׳ א״ס ב״ה וישוב אל ה׳ וירחמהו.

ومع ذلك، يُسمّى «دم العنب»، وهو من مستوى النبيذ (**בחינה**)، لأنه لا بد أن يتحقق من خلال مستوى الفرح، أي التأمل في عظمة **ה׳**، اللامتناهي (Ein Sof ,**אין סוף**)، تبارك وتعالى: «وليعد إلى **ה׳**، فيرحمه».

21 **ויִרחמהו דייקא דהיינו על ניצוץ אלהו׳** [אלהות] **שבו איך ירד פלאים מטה מטה כמ״ש במ״א**

«ويرحمه» على وجه التحديد؛ أي إن المقصود هو شرارة الألوهية الكامنة فيه، وكيف هبطت هبوطًا عجيبًا إلى أسفل فأسفل، كما شُرح في موضع آخر.

ועי״ז נעשה בחי׳ סותו פי׳ סותו מלשון מסוה הוא כסוי הראש והפנים שיש ב׳ בחינות לבושין לבוש הגוף ע״ד משל ולבוש הראש והפנים ע״ד משל.

وبهذا ينشأ مستوى أو جانب (bechinah, **בחינה**) من «ردائه» (suso, **סותו**). والتوضيح: يرتبط اللفظ **סותו** بكلمة الحجاب (masveh, **מסוה**)، وهو غطاء للرأس والوجه. فثمة مستويان من اللباس: لباس للجسد، على سبيل التشبيه، ولباس للرأس والوجه، على سبيل التشبيه.

22 **והנה ע״י בחי׳ יין המשמח נמשך בחי׳ לבוש לבחי׳ הגוף של הנפש שהוא בחי׳ לבושי מדות הנפש אהבה ויראה כו׳**

والآن، من خلال مستوى «الخمر التي تُفرح»، يُجذب إلى الأسفل مستوى لباسٍ لمستوى جسد النفس، وهو مستوى ألبسة الصفات الوجدانية (middos, **מדות**) للنفس: الحب والخشية (ahavah v'yirah, **אהבה ויראה**)، إلخ؛

אבל ע״י בחי׳ דם ענבים נמשך לבוש לבחי׳ הראש והפנים של הנפש והוא בחי׳ ראיה ושמיעה.

لكن من خلال مستوى «دم العنب» يُجذب إلى الأسفل لباسٌ لمستوى رأس النفس ووجهها، وهو مستوى الرؤية والسمع.

23 **וכמ״ש הביטו אליו ונהרו וגו׳. וכי אפשר להסתכל בשכינה כו׳ אלא היינו לאסתכלא ביקרא דמלכא כו׳**

كما هو مكتوب: «نظروا إليه فاستناروا»، إلخ. ولكن، أيمكن النظر إلى الحضور الإلهي (Shechinah, **שכינה**)، إلخ؟ بل المقصود هو «النظر إلى مجد الملك»، إلخ.

והענין כמאמר רז״ל [רבותינו זכרונם לברכה] **במקום שבע״ת** [שבעלי תשובה] **עומדים כו׳ כי צדיקים גמורים ע״י שמחה של מצוה והתענגם על ה׳ ממשיכים ענג העליון מלמעלה למטה**

والمقصود، كما قال حكماؤنا، **ז״ל**: «في الموضع الذي يقف فيه أصحاب التوبة (baalei teshuvah, **בעלי תשובה**)»، إلخ. فالصديقون التامّون، بفرحهم بأداء وصية (mitzvah, **מצוה**) وابتهاجهم بـ **ה׳**، يُنزلون اللذة العليا من الأعلى إلى الأسفل،

אבל הבעל תשובה ע״י התגברותו על הרע שבנפשו במסירת נפש היא בבחי׳ הסתלקות מלמטה למעלה כדרך הגבורות ורשפי אש כו׳. ולכן נעשה לבוש לנשמתו ג״כ למעלה על בחי׳ ראש הנ״ל:

أما صاحب التوبة (**הבעל תשובה**)، فمن خلال تغلّبه على الشر في نفسه بالتضحية بالنفس (**מסירות נפש**, mesirus nefesh)، يكون في مستوى الصعود من الأسفل إلى الأعلى، على نحو قوى الشدة (**גבורות**, gevuros) و«ومضات النار»، إلخ. ولذلك تُهيَّأ لنفسه أيضًا كسوة في العلو، على مستوى الرأس المذكور آنفًا.

24 **והנה זהו כל עבודתנו בקיום המצות בזמן הזה להמשיך לנפש שתתעלה בעילוי אחר עילוי לאור באור א״ס ב״ה ותהיה הנפש צרורה כו׳.**

والآن، هذه هي كل خدمتنا في أداء الوصايا (**מצות**, mitzvos) في هذا الزمان: أن نُنزل [النور] إلى النفس، لكي ترتقي من رفعة إلى رفعة، فتستنير بالنور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، مبارك هو، وتكون النفس «مربوطة»، وما إلى ذلك.

אבל תכלית השלימות של ימות המשיח בקיום המצות ומעשה הקרבנות שיהיו הקרבנות כבשים ופרים וכו׳ ג״כ נכללים ומתעלים בעילוי אחר עילוי באור א״ס ב״ה.

لكن الكمال النهائي في أيام **משיח** (Moshiach)، في أداء **מצות** وفي عمل القرابين، هو أن القرابين، من حملان وثيران وما إلى ذلك، ستُدرج هي أيضًا وترتقي من رفعة إلى رفعة في **אור אין סוף**، مبارك هو.

אך בזמן הגלות אי אפשר לנפש האדם להעלותם ולקשרם במקורם מאחר שהיא מקושרת בעצמה למטה.

لكن في زمن المنفى، لا تستطيع النفس البشرية أن ترفعها وتربطها بمصدرها، لأنها هي نفسها مربوطة في الأسفل.

אבל לימות המשיח שיקויים ונגלה כבוד ה׳ וראו כל בשר וגו׳. שנשמות ישראל יהיו במעלה אז יהיה זמן קיום המעש׳ [המעשה] **והעלאת ניצוצות שנפלו אפילו הבהמות.**

لكن في أيام **משיח**، حين يتحقق قول: «ويُكشف مجد **ה׳**، ويرى كل بشر»، وما إلى ذلك، إذ ستكون نفوس إسرائيل في مرتبة رفيعة، سيحين عندئذ وقت أداء العمل ورفع الشرارات التي سقطت، حتى تلك الموجودة في الحيوانات.

25 **וכמו שהיה בתחלת בריאת העולם שקודם שנבר׳** [שנברא] **אדם הראשון נא׳** [נאמר] **ואדם אין לעבד את האדמה וגו׳.**

وهكذا كان الأمر عند بدء خلق العالم: فقبل أن يُخلق آدم الأول (**אדם הראשון**)، قيل: «ولم يكن إنسان (**אדם**) ليعمل الأرض»، إلخ.

ואח״כ נעשה אדם ויניחהו בג״ע [בגן עדן] **לעבדה ולשמרה. אלא שאח״כ ויגרש את האדם וגו׳ כלומר שלא הי׳** [היה] **בבחי׳ אדם והוצרך לילך ולתקן נפשו.**

ثم جُعل الإنسان، «ووضعه في جنة عدن ليعملها ويحرسها». لكن بعد ذلك، «فطرد الإنسان»، إلخ؛ أي إنه لم يكن في مستوى **אדם**، واضطر إلى الذهاب وإصلاح روحه.

26 **ושלימות בחי׳ אדם הוא בזמן המשיח שנאמר עליו הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד מא״ד הוא אותיות אד״ם.**

ويكون كمال مستوى الإنسان (**אדם**, adam) في زمن **משיח** (Moshiach)، الذي قيل عنه: «ها إن عبدي ينجح؛ يُرفع ويسمو ويعلو جدًّا». وكلمة «جدًّا» **מאד** (me'od) حروفها ميم-ألف-دال، وهي حروف **אדם** مرتبةً ألف-دال-ميم.

וכן ראשי תיבות אד״ם אד״ם דו״ד משי״ח שבזמן ימות המשיח נשלם בחינת אדם ואזי הוא זמן היום לעשותם זמן קיום המצות בשלימות שיהיה הקרבת קרבנות כמצות רצונך.

وكذلك ترمز الحروف الأولى لكلمة **אדם** إلى آدم (**אדם**) وداود (**דוד**) و**משיח**. ففي أيام **משיח** يكتمل مستوى الإنسان، وعندئذ يحين وقت «اليوم للعمل بها»؛ وقت أداء الوصايا (**מצות**, mitzvos) على أكمل وجه، حين تُقدَّم القرابين «وفق أمر مشيئتك».

משא״כ בזמן הגלות אין עשיית המצו׳ [המצות / המצוה] **כרצונך ממש אלא לעילוי הנפש שיתקן בחי׳ אדם שלא יהיה ואדם אין לעבד.**

أما في زمن المنفى، فليس أداء الوصايا (**מצות**) «وفق مشيئتك» حقًّا، بل يكون [لأجل] ارتقاء النفس، لكي تصلح مستوى الإنسان (**אדם**)، فلا يكون «ولم يكن إنسان ليعمل».

אבל עיקר העבודה לעבדה ולשמרה הוא בימות המשיח דוקא.

لكن الخدمة الأساسية المتمثلة في «ليعملها ويحرسها» إنما تكون في أيام **משיח** تحديدًا.

והתפלה שהיא בחי׳ נשיאת הנפש הוא כנגד הקרבנות אבל אינה בבחי׳ קרבנות ממש כי שם בחינת עליות כל העולמות בכלל ואפילו נפש הבהמה היורדת למטה לארץ.

والصلاة، وهي مستوى ارتقاء النفس، تقابل القرابين، لكنها ليست في مستوى القرابين حقًّا؛ إذ إن [في القرابين] صعود العوالم كلها على وجه العموم، حتى نفس الحيوان التي تهبط إلى أسفل، إلى الأرض.

27 והנה על בחינת גפן ויין הנ"ל נאמר אסרי לגפן עירה פי' שבימות המשיח שיושלם בחי' אדם אז יהיו כלל ישראל מתעלים במעלה העליונה שיהיה בבחי' גפן ויין המשמח בשמחה של מצוה

وأما مستوى الكرمة والخمر المذكور آنفًا، فقد قيل: «يربط جحشه بالكرمة». ومعنى ذلك أنه في أيام **משיח** (Moshiach)، حين يكتمل مستوى الإنسان (**אדם**, adam)، يرتقي عموم إسرائيل إلى أرفع مرتبة، فيكونون في مستوى الكرمة و«الخمر التي تبهج»، بفرح **מצוה** (mitzvah، أي وصية)؛

וגם יהי' [יהיה] אוסרי אוסר יו"ד שבחי' יו"ד היא בחי' חכ' [חכמה] עילאה הוא אוסר ומקשר לבחי' גפן

ويكون أيضًا أُسري (**אסרי**, osri)، أي أُوسِر (**אוסר**, oser) وحرف **יו"ד** (yud): فمستوى اليود، وهو مستوى الحكمة العليا (**חכמה**, Chochmah)، يربطهم بمستوى الكرمة.

(וענין החכמה הוא בחי' בטול שצ"ל בהשמח' [בהשמחה] עמ"ש ע"פ ולא נחם אלקי' דרך ארץ פלשתים וע"פ ביום השמע"צ [השמיני עצרת]). ועי"ז יהי' [יהיה] בבחי' עירה.

(ومعنى الحكمة هو مستوى إبطال الذات (**ביטול**, bittul)، الذي ينبغي أن يكون حاضرًا في الفرح؛ انظر ما شُرح في الآية: «ولم يسر **אלקי'** بهم في طريق أرض الفلسطينيين»، وفي الآية: «في اليوم الثامن، يوم اجتماع».) ومن خلال ذلك يكونون في مستوى **עירה** (iroh، أي جحشه).

כי הנה עירה סובל ב' פירושים לשון עיר פרא אדם ובחי' עיר אלהים.

ذلك أن لكلمة **עירה** (iroh) تفسيرين: فهي تعني عَيْرًا، أي جحشًا (**עיר**, ayir)، كما في قول الآية: «يولد الإنسان كجحش حمار بري»، وتعني أيضًا مدينة (**עיר**, ir)، أي «مدينة **אלהים**».

וביאור הדבר כי עיר פרא אדם יולד כתי' [כתיב]. פי' יולד היינו כשהמדו' אצלו כתולדתו וטבעו שלא נהפכו אצלו לעמוד כנגד טבעו כי זהו עבודת האדם לעמוד נגד טבעו הקשה מפני אהבת ה' ויראתו.

وتوضيح الأمر أن الكتاب يقول: «يولد الإنسان كجحش حمار بري». ومعنى «يولد» هنا: حين تكون صفاته الوجدانية (**מדות**, middos) على حالها منذ ولادته ووفق طبيعته، ولم تتغير فيه بحيث تقف في وجه طبيعته؛ إذ إن خدمة الإنسان هي أن يقف في وجه طبيعته القاسية، حبًّا لـ **ה'** وخشيةً منه.

משא"כ כשהטבע מסייע אין זו עבודה תמה ונקרא עיר פרא אדם

أما حين تساعده طبيعته، فليست هذه خدمة تامة، ويُدعى «الإنسان جحش حمار بري».

אבל כשהוא מקושר בבחי' גפן בחי' יין היוצא מן הגפן ע"י דריכה ומן הרגליות וכו' כנ"ל אזי נעשה בחי' עירה עיר ה' שהוא בחי' עיר אלהינו כמו שאמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] **אימתי נקרא גדול כשהוא בעיר אלהינו וגו'.**

ولكن حين يكون مرتبطًا بمستوى الكرمة، أي بمستوى الخمر التي تخرج من الكرمة بالدوس، ومن الكروم الدانية إلى الأرض، إلخ، كما ذُكر آنفًا، يصير عندئذ في مستوى **עירה** (iroh)، أي مدينة **ה'**، وهو مستوى «مدينة **אלהינו**»، كما قال علماؤنا، عليهم الرحمة: «متى يُدعى عظيمًا؟ حين يكون في مدينة **אלהינו**»، إلخ.

28 **ולשרקה בני אתונו. הנה שורקה היא זמורה רכה וילדה שענביה מועטים עדיין ומעט יין היוצא ממנה נק' שורקה נקודת שור"ק**

«وابنُ أتانِه للكرمة المختارة (**שורקה**, sorekah)». والآن، فإن **שורקה** غصنٌ لينٌ غضّ، ما تزال حبات عنبه قليلة، ولا يخرج منه إلا قليل من الخمر؛ ويُسمّى **שורקה**، [من] الحركة الصوتية (**שור"ק**, shuruk).

כי הנה גפן הוא בחינת סגו"ל וגם כל נקודת גפן הוא סגו"ל

فالكرمة (**גפן**, gefen) تقابل مستوى علامة الحركة ذات النقاط الثلاث (**סגו"ל**, segol)، وكذلك فإن جميع حركات كلمة **גפן** هي **סגו"ל**.

וכדכתי' [וכדכתיב] **גפן ממצרים תסיע וגו' כסו הרים צלה פי' צלה בחי' צל כמ"ש ה' צלך דהיינו ישת חשך סתרו והוא העולה למעלה ומכסה על בחי' הרים שהם האבות.**

وكما ورد: «نقلتَ كرمةً من مصر»، إلخ، «غطّى ظلُّها الجبالَ». والتفسير: إن «ظلَّها» هو مستوى الظل، كما ورد: «اسم **ה'** (**הוי' / שם הוי'**, Havayah) هو ظلك»، أي: «جعل الظلام ستره»؛ وهذا هو الذي يعلو ويغطّي مستوى «الجبال»، وهي الآباء.

29 **והנה האבות הם שלשה בחינת סגו"ל. וזהו בחי' גפן. אבל שורקה הוא בחי' נקודת השורק והשור"ק יש בו ג"כ ג' נקודות שבסגו"ל אלא שהם זה למטה מזה.**

والآن، الآباء ثلاثة، وهم على مستوى حركة النقاط الثلاث (**סגו"ל**, segol)، وهذا هو مستوى الكرمة (**גפן**, gefen). أما الكرمة المنتقاة (**שורקה**, sorekah)، فهي مستوى حركة الشوروك (**שורק**, shuruk)؛ وفي الشوروك أيضا النقاط الثلاث في **סגו"ל**، إلا أنها مرتبة الواحدة تحت الأخرى.

כך הנה שכשהאדם הוא בבחי׳ התקרבות והתלהבות בכח ג׳ נקודות ממטה למעלה ומלמעלה למטה והממוצע וכו׳ וכמ״ש במ״א אזי נקרא בחי׳ סגו״ל.

وهكذا، حين يكون الإنسان على مستوى التقرب والتوقد بالحماسة، مستعينا بقوة النقاط الثلاث: من الأسفل إلى الأعلى، ومن الأعلى إلى الأسفل، والاتجاه الوسيط، وما إلى ذلك، كما شُرح في موضع آخر، يكون على مستوى **סגו״ל**.

אבל כשהוא בבחינת ריחוק מקום אלא שהוא בבחי׳ הודאה כלומר שיודע שהוא רחוק מה׳ ונעשה כפוף ומודה ואין ערב לבו לגשת מפני ביטולו נקרא בחינת שור״ק

أما حين يكون على مستوى البُعد، لكنه يكون على مستوى الإقرار، أي إنه يعلم أنه بعيد عن **ה׳**، فينحني ويُقرّ بذلك، ولا يجرؤ قلبه على الاقتراب بسبب إبطال الذات (**ביטול**, bittul)، فإنه يكون على مستوى **שורק**.

ושלש נקודות זו למטה מזו. כלומר שמשפיל עצמו מטה מטה להיות רחוק בעיניו להגיע לזה באומרו מי אנכי וכו׳ וע״י זה נעשה מבחי׳ אתונו בחי׳ בני בחי׳ בן וכמ״ש בנים אתם וגו׳ להיות כמו ברא כרעא דאבוה.

[وتضمّ] ثلاث نقاط، الواحدة تحت الأخرى؛ أي إنه يخفض نفسه أكثر فأكثر، حتى يرى نفسه بعيدا عن بلوغ ذلك، قائلا: «من أنا؟» وما إلى ذلك. ومن خلال ذلك، ينتقل من مستوى «أتانه» إلى مستوى «الأبناء»، أي مستوى الابن، كما هو مكتوب: «أنتم أبناء»، وما إلى ذلك؛ ليكون مثل «الابن ساق أبيه».

30 **והנה התהפכות בחינות אלו נעשו ע״י כבס ביין וגו׳ כבס לשון עבר**

والآن، فإن انقلاب هذه المستويات يتحقق من خلال قوله: «غسل في الخمر» وما إلى ذلك. ولفظة **כבס** (kibbes، «غسل») بصيغة الماضي.

שתכלית השלימות של ימות המשיח ושלימות בחינת אדם להיות בחי׳ עירה ובחי׳ בן הוא ע״י שכבר כבס ביין הגלות שע״י עבודתנו בזמן הגלות לעורר את האהבה ושמחה של מצוה אתהפכא חשוכא לנהורא והוא תכלית של ימות המשיח כנ״ל:

فإن بلوغ الكمال الأسمى لأيام **משיח**، وكمال مستوى الإنسان (**אדם**, adam)، ليكون في مستوى الجحش (**עירה**, iroh) وفي مستوى الابن، إنما يتحقق لأنه قد غسل من قبل في خمر المنفى؛ فمن خلال عملنا في زمن المنفى، إذ نثير الحب والفرح بالوصية (**מצוה**, mitzvah)، ينقلب الظلام نورًا، وهذه هي الغاية المقصودة من أيام **משיח**، كما شُرح أعلاه.

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية

حول هذه الطبعة

This edition contains the Hebrew text وthe English translation.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot’s notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

الترجمة العربية والشروح: أُعدّت لموقع LikuteiTorah.com بمساعدة الذكاء الاصطناعي (openai/gpt-6-luna-pro)، وقورنت بالنص العبري وبموقع سفاريا؛ ولم يراجعها محرر بشري بعد. يرجى التحقق من كل ما هو مهم بالرجوع إلى النص العبري.

طلب الريبي أن تُدرَس مَاماريم باراشا الأسبوع، «الباراشا الحسيدية»، خلال ذلك الأسبوع، موزعة على أيامه السبعة (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309). لماذا ندرسها، وما بركات الريبي: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

مشروع مجاني غير تجاري؛ لا يُباع هنا شيء. والمشروع غير تابع لكيهوت أو سفاريا أو مكتبة لوبافيتش. © likuteitorah.com

من likuteitorah.com/ar/torah-ohr/vayechi/3/

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق